

Hallo hallo hallo, ik ben Janneke Wijnstra

Wil je wat over jezelf vertellen?

Ik ben Janneke, getrouwd met Herman en heb twee kinderen. Een zoon van 24 en een dochter van 23. Ons “derde kind” is een hond van 5 jaar! De liefde voor muziek heb ik van huis uit meegekregen, van met name mijn vader die gitaar speelde en mijn opa die piano speelde. Zelf zat ik al heel jong op het kerkkoor en kreeg op mijn zesde mijn eerste pianolessen van Annie Bonarius. Een deftige dame met een prachtige vleugel (wel eerst mijn handen wassen, want ik was een echt buiten speelkind). Die eerste pianolessen waren heel bijzonder en hier is mijn liefde voor muziek en de piano geboren. Na de middelbare school ben ik naar het Conservatorium in Rotterdam gegaan en heb hoofdvak piano gestudeerd bij Ton Hartsuiker en Barbara Grajewska. Tijdens mijn eerste jaar op het conservatorium, kwam ik in aanraking met de opleiding Muziek en Beweging. Deze opleiding had naast muziek, ook vakken als volksdans, dans- en dramatische expressie. Dit vond ik allemaal zo leuk, dat ik er mijn tweede hoofdvak van heb gemaakt. Nadat ik in 1983 beide opleidingen had afgerond, ben ik pianolessen gaan geven aan de Rotterdamse Muziekschool en Muziek en Bewegingslessen in Barendrecht. Nu vele jaren later, werk ik in Vught en Uden en geef daar Muziek op Schootlessen (MoS), begeleid ik verschillende Partou Kinderdagverblijven bij het geven van muzieklessen en geef ook nog pianoles.

Ik weet dat je jaren in Indonesië hebt gewoond, heb je daar ook Muziek op Schootlessen gegeven?

In 1985 ben ik inderdaad naar Indonesië gegaan, samen met Herman. We hebben 5 jaar in de stad Bandung op Java gewoond. Indonesië is een geweldig mooi land met hele aardige mensen. We hebben er met veel plezier gewoond. Ik heb daar muzieklessen gegeven op de Internationale school. Dit was aan kinderen in de leeftijd van 6 tot 14 jaar. In die periode heb ik ervaren dat muziek van alle culturen is en verbindt. Zonder elkaars taal te spreken kun je wel samen muziek maken en met elkaar communiceren. Hoe mooi is dat.

Indonesië heeft een andere cultuur, met andere muziek, zoals bijvoorbeeld het gamelan orkest wat speelt tijdens een wayangopvoering of een dansvoorstelling.

Bij gamelanmuziek gaat het om de samenwerking tussen de leden van het orkest. Geen bladmuziek, maar luisteren en reageren op elkaar. In de MoS-lessen leer ik de kinderen ook om samen muziek te maken en te luisteren naar elkaar. Heel belangrijk in deze tijd van individualisme.

Door Indonesië zijn we geïnteresseerd geraakt in andere culturen en we hebben dan ook veel reizen gemaakt. Je ziet in al die landen dat muziek, hoe verschillend ook, mensen blij maakt. Om op je vraag terug te komen: in Indonesië heb ik dus geen Muziek op Schootlessen gegeven. Ik wist van het hele bestaan niet af.

Hoe lang geef je al MoS-lessen?

We zijn in 1990 teruggekomen naar Nederland en in 1991 ben ik de opleiding Muziek op Schoot gaan doen. In eerste instantie, toen ik van de opleiding hoorde, vond ik het raar dat deze muziek cursussen nodig waren. Dat er niet meer thuis werd gezongen! Dat ouders de liedjes niet meer kenden! Dat ouders naar een cursus gingen om met hun kind samen muziek te maken! Daar had je toch geen cursus voor nodig! Als je net uit een land komt waar de meeste mensen alleen maar bezig zijn met werken om eten te kunnen kopen, dan lijkt een MoS cursus wel erg luxe en overdreven. Maar ik was toch nieuwsgierig (ook omdat ik zwanger was van ons eerste kind) en tijdens de opleiding raakte ik steeds meer verknocht aan het geven van muzieklessen aan hele jonge kinderen met hun ouders. Inmiddels geef ik nu bijna 25 jaar Muziek op Schootlessen en ik blijf het leuk vinden.

Wat inspireert jou het meest?

Het meeste inspireert mij de kinderen. Het plezier, het enthousiasme, die glimlach van een verlegen kind. Maar ook de relatie ouder-kind. Het plezier wat ze samen hebben. Het blijft zo mooi om dat te zien. Daarnaast heb ik sommige kinderen een aantal jaren op les. Ze komen dan als baby en nemen afscheid als ze bijna vier zijn. Je ziet hoe ze zich ontwikkeld hebben en wat ze door de jaren heen geleerd hebben. Ik had laatst een peuter die, met ferme stem, terugzong bij mijn begroetingsliedje. Hij straalde..... maar ik ook! Vaak krijg ik ook terug van een ouder, dat de kinderen thuis de hele les naspelen. Terwijl ze dan in de les alleen maar observeren en kijken. Dan denk ik: ieder kind mag zijn zoals hij is! Ieder kind geniet op zijn eigen manier. De een heel uitbundig en een ander in zichzelf. Wat me verder inspireert is de muziek zelf: het mooiste wat er is. Ook als je 90 bent kun je nog steeds genieten van het zelf maken en luisteren naar muziek. Wat ben ik blij dat ik dit al zo vroeg in hun leven, mag meegeven aan deze hele jonge mensjes.

Wie ga jij interviewen en waarom?

Ik wil graag Conny de Vries interviewen. Ze heeft een heel leuk boek "Klavertje Koe" geschreven. Ze heeft soms hele gekke, creatieve ideeën. Ik hou daar wel van. Ik ben heel benieuwd wat zij ons te vertellen heeft.

Bedankt voor dit interview Janneke!